

Hamás, un obstacle per a la pau

Davant la sagnia que esqueixa les terres de Palestina i d'Israel, hi ha diverses maneres de contemplar el problema.

Una és la del pacifisme ultrancer, que no atén a raons ni a circumstàncies, que iguala l'agressor i l'agredit. Gandhi no igualava pas l'agressor i l'agredit i, d'altra banda, sense la manera de ser i de fer dels anglesos, no hauria durat ni dos dies. Cal tenir-ho present.

L'altra actitud és el partit pres, que riu totes les gràcies a un dels bàndols i bescanta indiscriminadament l'altre, sense necessitat de matisos. En el cas extrem aquesta actitud arriba a no pas voler la pau entre uns i altres, sinó simplement la desaparició de l'estat d'Israel.

Tot i que una veu - i mil veus - poden semblar poca cosa, no ho deuen ser tant quan la primera mesura de qualsevol dictador és la prohibició de la llibertat d'expressió.

Per això crec que és un dret i una obligació posar a la consideració de qui vulgui atendre-hi les consideracions que vénen a continuació.

1) La divisió de Palestina en dos estats fou probablement un mal menor, com ho fou la divisió entre l'Índia i el Paquistán. Si dos pobles no poden viure junts, millor que visquin com a veïns, amb la millor harmonia que sigui possible.

2) Fins ara la pau entre les dues parts no ha estat possible, però les responsabilitats no es distribueixen per igual: els estats àrabs no van acceptar mai la solució i van desencadenar la primera guerra.

3) Cal identificar els factors que, dins cada bàndol, impedeixen l'assoliment de la pau. Israel va desmantellar les colònies que tenia dins la Franja de Gaza i en va retirar l'exèrcit - fins ara que l'hi ha tornat a introduir. L'experiència fa comprensible que, ara i adés, hi hagi fortes reticències a fer el mateix a Cisjordània. Malgrat això, Israel ha de negociar amb Palestina, quan un interlocutor vàlid ho faci creïble, unes fronteres viables, estables i respectades.

4) Dins Palestina el problema fonamental és la democratització. Sense llibertat no poden aflorar adequadament les veus dels qui estan a favor del diàleg i la negociació. Per això angunieja la instrumentalització que es pugui fer de la legitimitat de Mahmut Abbas, president de l'ANP, el mandat del qual, segons alguns, ha expirat avui: sens dubte aquest tema es convertirà ara en un cavall de batalla intern.

5) Si és necessària la democratització de Palestina en general, ho és encara més a la Franja de Gaza. Cal dir les coses pel seu nom: Hamás hi va fer un cop d'estat, i la seva finalitat no és altra que la instauració d'una teocràcia islàmica. Això no ho diuen els seus enemics; això ho diuen ells mateixos. Hamás es regeix per la carta fundacional de 18 d'agost de 1988, de la qual es presenten a continuació alguns extractes.

El programa del Moviment [de Resistència Islàmica] és l'Islam. N'extreu les idees, formes de pensar i comprensió de l'univers, la vida i l'home. Hi recorre per al judici de tota la seva conducta i s'hi inspira com a guia dels seus passos (art. 1).

El Moviment de Resistència Islàmica és una de les branques de la Germandat Musulmana a Palestina (art. 2).

Déu és el seu objectiu, el Profeta el seu model, l'Alcorà la seva constitució, la Jihad el seu camí i la mort per l'honor de Déu el més alt dels seus desigs (art. 8).

El Moviment de Resistència Islàmica creu que la terra de Palestina és un Waqf [territori inalienable] islàmic consagrat a les futures generacions musulmanes fins al dia del Judici. No pot ésser balafiat sencer ni en part. Cap país àrab ni tots els països àrabs, ni cap rei o president ni tots els reis i presidents, ni cap organització ni totes juntes, siguin palestines o àrabs, té el dret de fer-ho. Aquesta és la llei que governa la terra de Palestina en la Xaria [Llei islàmica], i el mateix val per qualsevol terra que els musulmans hagin conquerit per la força, perquè durant els temps de les conquestes els musulmans van consagrar aquestes terres a les generacions musulmanes fins al dia del judici (art. 11).

El nacionalisme, des del punt de vista del Moviment de Resistència Islàmica, és part del credo religiós. No hi ha res de més significatiu o de més profund en el nacionalisme que en el cas que un enemic vulgui esclafar una terra musulmana (art. 12).

Les iniciatives i les anomenades solucions de pau i les conferències internacionals estan en contradicció amb el Moviment de Resistència Islàmica. Maltractar qualsevol part de Palestina és un maltracte adreçat contra una part de la religió. Aquestes conferències són només formes d'establir infidels en terra de musulmans en qualitat d'àrbitres. No hi ha cap solució per a la qüestió palestina excepte mitjançant la Jihad [guerra santa]. Les iniciatives, les propostes i les conferències són una pèrdua de temps i esforços vana (art. 13).

L'alliberament de Palestina és doncs un deure individual per a cada musulmà, sigui on sigui. El problema s'ha de veure sobre aquesta base; d'això se n'ha d'adonar qualsevol musulmà (art. 14).

Davant la usurpació de Palestina pels Jueus, és obligatori que s'alci la bandera de la Jihad. Fer això requereix la difusió de la consciència islàmica entre les masses, tant a nivell regional, com àrab, com islàmic (art. 15).

La dona musulmana té un paper no pas menys important que l'home musulmà en la batalla per l'alliberament. Ella és la fabricant d'homes. El seu paper en la guia i l'educació de les noves generacions és gran (art 17).

La dona dins la llar d'una família combatent, sigui mare o germana, juga el paper més important tenint cura de la família, pujant els fills i imbuint-los de valors morals i de pensament derivats de l'Islam (art. 18)

La Jihad no es limita a portar armes i a enfrontar-se a l'enemic. Una paraula efectiva, un bon article, un llibre útil, suport i solidaritat - juntament amb la presència d'un propòsit sincer d'hissar la bandera de Déu més i més alta -, tot això són elements de la Jihad per l'honor de Déu. (art 30).

Text complet: <http://www.mideastweb.org/hamas.htm>